

“Τίποτα δεν παρακινεί τον αμαρτωλό σε μετάνοια όσο η αιωνιότητα”

/ [Γνώμες](#)



Ιερομόναχου Γεωργίου Μ. Θανάσου

Ο χρόνος και η μέτρηση του, υπάρχει για τους ανθρώπους όσο ζουν εδώ στη γη, διότι μετά το θάνατό τους δεν θα υπάρχει χρόνος αλλά μόνο αιωνιότητα κοντά στο Θεό για τους δικαίους και αιωνιότητα του πυρός της κολάσεως για τους αμετανόητους και αμαρτωλούς. Έτσι λοιπόν χρόνος, ονομάζεται το διάστημα για τους ανθρώπους που μεσολαβεί από το ένα γεγονός μέχρι το άλλο.

Ο χρόνος στη ζωή κάθε χριστιανού είναι πολύτιμος και έχει κάποιο σκοπό. Δεν πρέπει να δαπανάται μάταια, αλλά να χρησιμοποιείται σωστά όπως διδάσκει ο απόστολος Παύλος στην προς Εφεσίους επιστολή του: «εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, ότι αι ημέραι πονηραί εισι» (Εφ. 5,16).

Η παρούσα ζωή δεν είναι η πραγματική και μόνιμη, αλλά ο προθάλαμος της ζωής που πρόκειται να ζήσει ο άνθρωπος στην ουράνια βασιλεία του Θεού. Η σημερινή μορφή αυτού εδώ του κόσμου δεν θα διαρκέσει πολύ, όπως αναφέρει ο απόστολος Παύλος: «τούτο δε φημι, αδελφοί, ο καιρός συνεσταλμένος το λοιπόν εστιν, ίνα και

οι έχοντες γυναίκας ως μη έχοντες ώσι, και οι κλαίοντες ως μη κλαίοντες, και οι χαίροντες ως μη χαίροντες, και οι αγοράζοντες ως μη κατέχοντες, και οι χρώμενοι τω κόσμω τούτω ως μη καταχρώμενοι· παράγει γαρ το σχήμα του κόσμου τούτου» (Α' Κορ. 7,29-31). Είναι δηλ. η παρούσα ζωή σαν τον ατμό που φαίνεται για λίγο και ύστερα εξαφανίζεται, σύμφωνα με την επιστολή του Ιακώβου: «ατμής γαρ έσται η προς ολίγον φαινομένη, έπειτα δε και αφανιζομένη· ατμής γαρ έσται η προς ολίγον φαινομένη, έπειτα δε και αφανιζομένη» (Ιακ. 4,13-15).

Η καλή η η κακή χρήση του χρόνου στην παρούσα ζωή καθορίζει την πορεία του ανθρώπου για την αιώνια ζωή. Η σπουδαιότητα και η σημασία της αιωνιότητας για τους ανθρώπους, παρέχεται από μια πραγματική και θαυμάσια ερμηνεία και διδασκαλία ενός αγίου της ρωσικής Εκκλησίας, του αγίου Τύχωνος του Ζαντόνσκ, ο οποίος πέρασε ολόκληρη τη ζωή του δουλεύοντας σκληρά, κάνοντας ένα μεγάλο και δύσκολο πνευματικό αγώνα προετοιμάζοντας την ψυχή του για την αιωνιότητα και αναφέρει τα εξής:

«Τίποτα δεν παρακινεί τον αμαρτωλό σε μετάνοια όσο η αιωνιότητα και τίποτα δεν είναι τόσο ωφέλιμο και εποικοδομητικό στο Χριστιανό όσο η σκέψη γύρω από αυτήν.

Η σκέψη της αιωνιότητας συγκρατεί την αμαρτία, κατασιγάζει τα πάθη, απομακρύνει από την κοσμική ματαιότητα, περιφρουρεί την καρδιά, γεννά δάκρυα μετανοίας, οδηγεί στην προσευχή και δημιουργεί βαθείς καρδιακούς στεναγμούς.

Η σκέψη της αιωνιότητας είναι δυνατόν να διορθώσει και τον πιο άσωτο.

Η σκέψη της αιωνιότητας δυνάμωσε τους αγίους μάρτυρες να υπομείνουν τα φρικτότερα βασανιστήρια, παρά να υποταχθούν στη θέληση των ασεβών βασιλέων και να αρνηθούν το Χριστό.

Η σκέψη της αιωνιότητας έκανε, ώστε οι πειρατές, οι ληστές, οι εγκληματίες, οι ανήθικοι και τόσοι άλλοι μεγάλοι αμαρτωλοί να γίνουν και εκλεκτοί του Θεού.

Δόξα στη φιλανθρωπία του Θεού! Σε όλους και στους μεγαλύτερους αμαρτωλούς ανοίγει τη θύρα της ευσπλαχνίας του ο Θεός».

Για το μεγάλο θέμα της αιωνιότητας και φυσικά για τον ερχομό της ουράνιας βασιλείας του, απαντά σε ερώτηση των μαθητών του ο Ιησούς, λέγοντας: «ουχ υμών εστι γνώναι χρόνους η καιρούς ους ο πατήρ έθετο εν τη ιδία εξουσία» (Πραξ. 1,7). Ενώ ο απόστολος Παύλος για το ίδιο θέμα στην πρώτη προς Θεσσαλονικείς επιστολή του αναφέρει: «Περί δε των χρόνων και των καιρών, αδελφοί, ου χρείαν

έχετε υμίν γράφεσθαι· αυτοί γαρ ακριβώς οίδατε ότι η ημέρα Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί ούτως έρχεται» (Α΄ Θεσ. 5,1-2).

Απροειδοποίητα όπως έρχεται ο θάνατος στον κάθε άνθρωπο, απροειδοποίητα και η μεγάλη ημέρα του Κυρίου θα έρθει για να οδηγήσει όλους τους ανθρώπους στην αιωνιότητα. Ο απόστολος Πέτρος στην πρώτη καθολική επιστολή του μας διδάσκει: «Διο αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας υμών, νήφοντες, τελείως ελπίζατε επί την φερομένην υμίν χάριν εν αποκαλύψει Ιησού Χριστού, ως τέκνα υπακοής μη συσχηματιζόμενοι ταις πρότερον εν τη αγνοία υμών επιθυμίαις, αλλά κατά τον καλέσαντα υμάς άγιον και αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε, διότι γέγραπται· άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι. και ει πατέρα επικαλείσθε τον απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά το εκάστου έργον, εν φόβω τον της παροικίας υμών χρόνον αναστρέφητε» (Α΄ Πετ. 1,13-17).

Γι αυτό λοιπόν κάθε νέο έτος προστίθεται ως ευλογία του Θεού στο μήκος του ανθρώπινου βίου. Παρατείνεται η ζωή του ανθρώπου και του παρέχονται νέες ευκαιρίες για να μορφωθεί κατά Χριστόν και να προετοιμαστεί για να γίνει πολίτης της ουράνιας βασιλείας του Θεού.